

Sylvie ayaklarının ucuna basarak, usulca gitti. Hafifçe zıplayarak ve mutluluğun çekip giden sesiyle.

Rahatsız etmek istemezdi, ama beni son derece rahatsız etti.

Bu sene, kış daha erken, 12 Kasım'da başladı. Sanırım çok uzun sürecek ve her zamankinden sert geçecek.

Sylvie beni terk etti. Ama başka biri için değil. Güz yapraklarıyla birlikte kibarca yere düştü. İrmaktan geçen bir kuşun gagasının rengini tartışıyorduk. Aynı fikirde değildik, ona sen göremezsin dedim, gözlüklerin yok. Güzel durmadığı için takmak istemediğini söyledi. Uzağı iyi görüyorum dedi ve sustu, sonsuza kadar. İtfaiyeciler geldiler, ateşi yeniden canlandırmayı başaramadılar, Sylvie son nefesini vermişti.

Kendinden bahsetmeyi sevmezdi. Hele kendi için iyi şeyler söylenmesini hiç sevmezdi. Madem şimdi gitti, fırsattan istifade edeyim.

Onunla tanıştığım için çok şanslıyım. Daima, güleryüzle yanımda olmuştu.

Bir porselen gibi nazik ve dayanıklıydı. Cesaretliydi. Bana, kimsenin beğenmediği bana, kırk yıl dayandı.

Birbirimizi tamamlıyorduk. Benim eksilerim, onunsa artıları vardı. İyimserle kötümserin buluşmasıydı bu. Ve bir özgeciyle bir egoistin.

Ona bir gün, özgeciliğin zihinsel bir hastalık olduğunu söyledim, bir yerde okumuştum. Cümlelerime ben diye başlamam onu şaşırtıyordu. Ona, dilbilgisi açısından birinci tekil şahıs olduğumu, dolayısıyla birinci tekil şahıs olarak konuşmam gerektiğini söylemek zorunda kalmıştım. Ben, kendiliğimden kendimi; o ise kendiliğinden ötekileri düşünüyordu.

Fırça olayını hatırlıyorum, eski bir hikâyesidir. Bana bir sanatçının hediyesiydi, televizyon için fabrikasında yaptığım bir röportajdan sonra vermişti. Her çeşit, her boyda fırçaların olduğu bir takım hediye etmişti bana.

Akşam yemeğe arkadaşlarımız gelecekti. Yemeğin sonunda Sylvie fırça kutusunu bir servis tabağı gibi tek tek herkese tutarak birer tane seçmelerini istedi. Tabii ki en güzellerini seçtiler. Fırçalar gözümün önünde birer birer giderken ben hiçbir şey söylemiyordum ama bakışlarımla ona saldırıyordum. Egzotik ahşap sapları ve yumuşacık ipek tüyleri olan çok hoş fırçalar vardı. Onları vermek istemiyordum, benimdi onlar, benim fırçalarımdı.

Benim kaba sabalığımı bir peynir gibi işlemiş, bir şeker gibi inceltmişti. Kanıt lazımsa, bembeyazım işte. Beğenisi ikimize de yetiyordu, mobilya üslubundan anlıyordu. Onun peşinden eskicilere gide gele ben de mobilyadan anlamaya başladım ve eski eşyalardan keyif alırdım.

Eşyanın güzelinden anlayan o, niye beni seçmişti? Ben ki, hiçbir özgün üslubu olmayan, 20. yüzyıla ait kaba saba, kendi kendine düz duramayan, eğri bacaklı, bir bacağı diğerine göre kısa, sıradan bir eşyayım. O ise benim kısa bacağımın altına sıkıştırılan takoz olarak beni ayakta tuttu, onun sayesinde dik durabildim. O benim pasımı aldı, beni temizledi, beni parlattı.

Buna karşılık onu güldürdüm. Ağlattım da ama.

Boynuz Burnu'nda küçük bir yelkenlideyim. Deniz beyaz, gök siyah. Yelkenleri indirdim, kamaranın dibine çömeldim, başımı ellerimin arasına aldım. Ortalığın yatışmasını bekliyorum. İyimserim, yatışacağına inanıyorum. Fırtınalar, kar gibi sonsuz değildir.

Fırındaki tezgâhtar haberi alınca, ekmeğin yanına küçük bir paket badem kurabiyesi sıkıştırdı. Bir komşumuz kapımın önüne kendi yaptığı bir pasta bıraktı. Pasta çok güzeldi, bana dünyada iyi şeyler de olduğunu hatırlattı.

Başka bir komşum, bana, son zamanlarda bulunması iyice zorlaşan pimli ampullerden satın almak istedi.

Işıl ışıl Sylvie öldüğünden, sönüp gittiğinden beri ev oldukça karanlık, yarı gölgede yaşıyorum. Ne kadar ampul değiştirsem, ne kadar güçlülerini koysam değişmiyor, sürekli karanlık.

İyiyim desem inanmayın; kötüyüm desem, o da doğru değil. Yurulanıp gidiyorum işte.

Egoistçe, hep ilk kendimin öleceğini düşündüm. Sylvie bundan yararlanabilir, benim asla çıkmak istemediğim seyahatlere çıkabilirdi. Namibya'ya gidip kaplanları sevebilirdi. Ona her gün en güzel sensin –artık bu doğru olmasa bile- diyen biriyle, çok nazik, yeni bir dulla karşılaşabilirdi.

Bugün, fotoğraflarına baktığımda, ötekilerin karıları kadar güzel olduğunu fark ediyorum.